

domov!“ Tekel je za njim, a ker ga ni mogel doleteti, je šel domov, da dene vsaj še eno jajce valiti. Del ga je, pa se ni najbrž še danes nič izvalilo.

Mi smo pa šli, vzeli buče, jo nasadili na štiri lesene kline — noge, in konj je bil ustvarjen. Drugi je ustvaril žrebe iz male buče, tretji vola, če mu je zasadil dva klina za roge. Deklicam smo ustvarili krav, da so molzle. Pa res so tudi namolzle. Krava pri gobcu molze, je rekla večkrat mama. Naše so tudi. Za usta smo jim zvrtili luknje. Pri ustih smo vlili vanjo apnene vode in kaka gospodinja je šla molzt. Tudi kakega pujska smo zredili in ga klali. Cvilil je seveda tisti, ki ga je klal, ali pa tisti, ki ga je držal. Potem smo ga razrezali. Krače je dela gospodinja precej kuhat, drobovino smo deli sušit, in ko se je posušilo, smo jedli — bučno seme. Iz buč je bila tudi posoda: škafi, lonci, sklede, kadi, sodi . . .

Naredili smo svatbo. Sosedova Mančka je bila nevesta, jaz pa ženin. Imeli smo oditi k poroki. Sosedov Nace je imel poročati. Seveda bi bilo sramotno za tako hišo, kjer smo imeli do deset konj, da bi šla ženin in nevesta peš. Drugi svatje naj že gredo, a poročni par — bogvari! Voz je bil seveda tudi iz buče. Imela sva vsak svojega. Upregli so se — svatje. Ej, to je bila nevesta ponosna v svatovski časti, vsa opletana z rožami in oblečena v pisane — stare cunje. In ženin v očetovo suknjo — rokavi so morali biti seveda zafrknjeni — očetov zakmašni klobuk, za klobukom rožmarin . . . Srečno je prišel izprevod že prav blizu cerkve. Mežnar je prav svečanostno pritrkaval na — kose. Kar se po neprevidnosti iskrih konjičkov prevrne voz z ženinom, da mu priteče kri iz nosu. Seveda je zvonjenje kakor na mah utihnilo, nevesta, kot bi jo vrgel, planila z voza in milo gledala, ženin je pa jokal, kot bi mu nos odletel.

A kaj je bilo šele zvečer, ko je oče videl toliko buč izkaženih — to si morete misliti sami!

Na potu.

*Bližnji sosed Šumbregu
bil grad Kózjak je nekdej,
ali tudi ta prahu,
kamenja je kup sedaj!*

*Zdaj pa prvič mene pot
vodi v slavnoznani kraj,
ki bo za slovenski rod
dragocen na vekomaj!*

*Vrh kozjaški prvokrat
včeraj sem ogledoval
kakor Jurčič, ko ta grad
v lepo je povest snoval.*

*Že se dviga pred manó
Jurčičeva rojstna vas;
o, pozdravljena srčno,
zdaj te vidim tudi jaz!*

Fr. Rojec.

